

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2030	Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος Κυριακὴ 6 Αὐγούστου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Οἱ οὐράνιες ἀπολαύσεις

Κόποι καὶ μόχθοι, ἀγαπητοί μου, συκοφαντίες καὶ διωγμοί, καὶ τέλος μαρτυρικὸς θάνατος, νά πῶς διήνυσε τὸ στάδιο τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀπόστολοι δὲν θὰ διέφεραν· θὰ βάδιζαν κι αὐτοὶ τὴν «**τεθλιμμένην ὁδόν**» (Ματθ. 7,14), τὸ ματωμένο δρόμο, ποῦ πρῶτος βάδισε καὶ πότισε μὲ τὸ αἷμα τοῦ ὁ θεῖος Διδάσκαλός τους.

Δυστυχησμένοι, οἱ πιὸ δυστυχησμένοι ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους θὰ φαίνονταν οἱ ἀπόστολοι στὰ μάτια τοῦ κόσμου. Γιατί ὁ κόσμος ἔβλεπε μόνο τὴν πορεία τους καὶ ὄχι τὸ τέρμα αὐτοῦ τοῦ δρόμου· ἔβλεπε μόνο τὴν ἀνηφοριά, τὰ κοφτερά λιθάρια ποῦ ματώνουν τὰ πόδια, τ' ἀγκάθια ποῦ πληγώνουν τοὺς διαβάτες, τὰ ἐπικίνδυνα περάσματα ποῦ τρομοκρατοῦν τοὺς δειλοὺς, τὸν καυστικὸ ἥλιο ποῦ καίει τὸ μέτωπο, τὶς θλίψεις ποῦ κάνουν νὰ τσακίζονται ἀπ' τὴν ὁδοιπορία καὶ οἱ πιὸ γενναῖοι· ἔβλεπε τοὺς σταυρούς, τὶς φυλακές, τὰ σπαθιά, τοὺς τροχοὺς, τὶς ἀγχόνες, τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα βασανιστήρια τῶν ἀποστόλων καὶ μαρτύρων τῆς πίστεως.

Ἄλλα αὐτὰ θὰ ἔβλεπαν οἱ ἀνθρώποι τοῦ κόσμου καὶ θὰ ἐλεεινολογοῦσαν τοὺς ἀποστόλους. Πόσο δυστυχησμένοι, πόσο ἀνόητοι, πόσο ἡλίθιοι –θὰ ἔλεγαν– φάνηκαν οἱ ἀπόστολοι! Ἄφησαν μιὰ μαγεμένη λίμνη, μιὰ ἠσυχὴ ζωὴ, φίλους καὶ συγγενεῖς, γιὰ ν' ἀκολουθήσουν ἓνα Ναζωραῖο καὶ γιὰ χάρι τοῦ ἀποφάσισαν νὰ πεθάνουν!...

Τέτοια θὰ ἔλεγαν οἱ σύγχρονοι τῶν ἀποστόλων. Ἀλλὰ τέτοια λένε καὶ γιὰ τοὺς πιστοὺς καὶ ἀφωσιωμένους ἀκολούθους τοῦ Κυρίου **κάθε ἐποχῆς** οἱ ἀνθρώποι τοῦ κόσμου, γιὰτι κι αὐτοὶ βλέπουν μόνο τὴν πορεία τοῦ δρόμου καὶ ὄχι τὸ τέρμα.

Ἄν ὁμως ὁ Κύριος τοὺς ἀξίωνε νὰ δοῦν μὲ τὰ μάτια τῆς πίστεως τὸ τέρμα, τί δηλαδὴ ἐ-

πιφυλάσσει ὁ Κύριος γιὰ τοὺς πιστοὺς ἀκολούθους του, ἂ τότε, τότε θὰ ἄλλαζαν σκέψεις καὶ ἄλλες κρίσεις θὰ ἔκαναν· θὰ ἔλεγαν μὲ πεποίθησι καὶ βεβαιότητα, ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, τοὺς ἀποστόλους καὶ ἀκολούθους τοῦ Κυρίου, ἄλλοι **πιὸ εὐτυχησμένοι** ἀνθρώποι, καὶ θ' ἀκολουθοῦσαν κι αὐτοὶ τὴν ὁδὸ τοῦ Χριστοῦ, ποῦ ὁδηγεῖ στὴν θεία δόξα καὶ μακαριότητα.

Τί εἶνε αὐτὴ **ἡ θεία δόξα καὶ μακαριότης**; Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὴν περιγράψῃ, νὰ μᾶς τὴν παραστήσῃ; Μόνο κάποιος ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἀξιώθηκαν νὰ τὴν ζήσουν θὰ μπορούσε νὰ δώσῃ κάποια πληροφορία. Ἔνας π.χ. ἀπὸ αὐτοὺς, ὅπως γνωρίζουμε, εἶνε ὁ ἀπόστολος Παῦλος ποῦ κάποτε «**ἤρπαγῃ εἰς τὸν παράδεισον**». Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μετὰ τὴν ἀρπαγὴ ἐκείνη τὸ μόνο ποῦ εἶπε εἶνε, ὅτι «**ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι**» (Β' Κορ. 12,4), δὲν μπορεῖ δηλαδὴ ἀνθρώπος νὰ πῆ ἐκεῖνα ποῦ ἄκουσε ἐκεῖ. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν κανένας τρόπος νὰ πάρῃ κανεὶς μιὰ ἰδέα τῆς ἀγίας ἐκείνης καταστάσεως;

***

Μιὰ εἰκόνα τῆς θείας δόξης καὶ μακαριότητος μᾶς δίνει, ἀγαπητοί μου, **ἡ Μεταμόρφωσις** τοῦ Κυρίου, ποῦ ἐορτάζουμε σήμερα. Ἡ Μεταμόρφωσις, τῆς ὁποίας τὸ ἱστορικὸ εἶνε γνωστὸ σὲ ὅλους, ἐγίνε γιὰ νὰ δώσῃ στοὺς ἀποστόλους, καὶ διὰ τῶν ἀποστόλων σὲ ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς ὅλων τῶν αἰώνων, μιὰ εἰκόνα τῆς δόξης τοῦ Ἰησοῦ, τῆς μακαριότητος ποῦ θ' ἀπολαύσουν οἱ δίκαιοι κοντά του, ὅσοι σ' αὐτὸ τὸν κόσμον ἀγωνίστηκαν, ἀγωνίζονται καὶ θ' ἀγωνιστοῦν κάτω ἀπὸ τὴ σημαία τοῦ Εὐαγγελίου «**τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως**» (Α' Τιμ. 6,12 βλ. καὶ Β' Τιμ. 4,7) καὶ τῆς ἀρετῆς.

Παρατηρήστε **πόσο εὐτυχησμένοι** εἶνε οἱ τρεῖς ἐκλεκτοὶ μαθηταὶ (ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης) τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες τῆς ἐνδό-

ξου Μεταμορφώσεως του Σωτήρος μας, στιγμές που θα τους έμεναν πλέον αλησμόνητες σε όλη τη διάρκεια της ζωής τους.

Βρίσκονται στην κορυφή του όρους Θαβώρ. Εκεί **βλέπουν τη δόξα του Χριστού**. Βλέπουν τον Κύριο. Βλέπουν το μέν πρόσωπό του να λάμπη «*ὡς ὁ ἥλιος*», τὰ δὲ ἱμάτιά του νὰ εἶνε λευκὰ «*ὡς τὸ φῶς*» (Ματθ. 17,2). Βλέπουν τὸ Μωυσῆ καὶ τὸν Ἥλία, τοὺς δύο μεγάλους καὶ ἔνδοξους ἄνδρες τῆς παλαιᾶς διαθήκης, γιὰ τοὺς ὁποίους πολλὰ εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ τὴν παιδική τους ἡλικία. Ὡ! ὅταν οἱ ἀπόστολοι ἦταν μικρὰ παιδιὰ καὶ ἄκουγαν μὲ ἔκστασι ψυχῆς τοὺς γονεῖς τους καὶ τοὺς ἱερεῖς τους νὰ διηγοῦνται τὰ ἔνδοξα κατορθώματα τῶν δύο αὐτῶν ἀνδρῶν, πόσο θὰ τοὺς θαύμαζαν, πόσο θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ τοὺς ἔβλεπαν μὲ τὰ μάτια τους, νὰ τοὺς ἄκουγαν μὲ τ' αὐτιά τους! Καὶ νὰ τώρα, ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἥλιος εἶνε μπροστά τους «*συλλαλοῦντες*» μετὰ τοῦ Ἰησοῦ. Βλέπουν «*νεφέλην φωτεινὴν*». Καὶ ὄχι μόνο βλέπουν Ἰησοῦ, Μωυσῆ, Ἥλία, νεφέλη φωτεινὴ, οὐράνια πρόσωπα καὶ πράγματα, ἀλλὰ καὶ ἀκοῦνε τὴ θεία φωνὴ «*Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε*» (ἔ.ἀ. 17,3-5).

Τί θεσπέσιο ὄραμα, τί οὐράνιες ἀπολαύσεις, τί στιγμές θεοῦ μεγαλείου! Εἶνε τόση ἡ χαρὰ κ' ἡ εὐτυχία πού ζοῦν οἱ μαθηταὶ τὶς λίγες αὐτὲς στιγμές πάνω στὴ γυμνὴ κορυφὴ τοῦ ὄρους, ὥστε ὁ πιὸ ἐνθουσιώδης ἀπὸ αὐτούς, ὁ Πέτρος, ὑποβάλλει στὸν Κύριο θερμὴ παράκλησι, νὰ παραταθῆ τὸ θαυμάσιο ὄραμα κι αὐτοὶ νὰ μείνουν ἐκεῖ διαρκῶς νὰ τὸ βλέπουν· «*Κύριε, καλόν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι...*» (ἔ.ἀ. 17,4).

Ὅ,τι λοιπὸν ἀπήλασαν οἱ τρεῖς μαθηταὶ τὶς λίγες ἐκεῖνες στιγμές τῆς ἐνδόξου Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, θὰ τὸ ἀπολαύσουν στὸν μέγιστο βαθμὸ ὅλοι ὅσοι ζοῦν καὶ πεθαίνουν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Γι' αὐτούς ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος ἐτοίμασε «*βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου*» (Ματθ. 25,34), πού μπροστά της ἡ δόξα τοῦ Θαβώρ εἶνε μιὰ μικρὴ γεῦσι. Ποιός θὰ μπορέσει ποτὲ νὰ περιγράψῃ τὸν **πλοῦτο** τῶν θεϊκῶν ἀπολαύσεων **τῆς βασιλείας αὐτῆς**; Ἐκεῖ θὰ ὑπάρχουν **τρία πράγματα**: θεωρία ὑψηλῆ, συντροφιά ἁγία, ἀτμόσφαιρα φωτεινὴ - ἀμίαντη.

Θεωρία ὑψηλή! Ἐὰν στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Θαβώρ οἱ τρεῖς μαθηταὶ ἔβλεπαν τὸν Ἰησοῦ σὲ δόξα μαζί μὲ τὸ Μωυσῆ καὶ τὸν Ἥλία, ἐκεῖ, ἀπὸ τὰ θεωρεῖα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, οἱ δίκαιοι θὰ δοῦν τὸν Ἰησοῦ σὲ δόξα ἀφάνταστη νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα τάγματα τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέ-

λων, ἐκεῖ θὰ βλέπουν τὴν Παναγία Παρθένο, τοὺς ἀποστόλους, τοὺς μάρτυρες· καὶ τί δὲν θὰ βλέπουν! Ἀπὸ τὴ σκοπιὰ ἐκεῖνη θὰ βλέπουν τὰ ἄπειρα καὶ θαυμαστὰ δημιουργήματα τῆς ἁγίας Τριάδος. Τί ὄραματα! ἀλλὰ καὶ τί

Συντροφιά ἁγία! Ἄν ἐδῶ στὴ γῆ μᾶς εὐχαριστῆ νὰ συναστρεφώμαστε μὲ πρόσωπα ἀνώτερα μας καὶ ν' ἀκούμε τὶς ὁμιλίες τους, πόση εὐχαρίστησι καὶ ἀπόλαυσι θὰ προξενῆ στοὺς δικαίους ἢ συναναστροφή μὲ ὄλους τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ! Καὶ ἐκλεκτοὶ θὰ εἶνε ὅλοι ὅσοι θὰ βρίσκονται ἐκεῖ. Ἐκεῖ θὰ «*συλλαλοῦν*», θὰ συνομιλοῦν γιὰ τὰ οὐράνια πράγματα, ἐκεῖ θὰ εἶνε ἀνεξάντλητα τὰ θέματα καὶ οἱ ἀνακοινώσεις γιὰ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ οἱ δίκαιοι «*γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς*» (Μάρκ. 16,17). Τί συντροφιά λοιπὸν ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ τί

Ἀτμόσφαιρα φωτεινὴ, ἀμόλυνη! Ὅπως σὲ κορυφὲς πανύψηλων βουνῶν ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε καθαρὴ, ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὰ διάφορα μικρόβια πού ζοῦν σὲ χαμηλὰ στρώματα καὶ σὲ μολυσμένα τενάγη ἢ τέλματα τῆς γῆς, ἔτσι καὶ στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα, μέσα στὴν ὁποία θὰ ζοῦν οἱ δίκαιοι, θὰ εἶνε φωτεινὴ, διαυγής, καθαρὴ, ἀπηλλαγμένη ἀπὸ ὅλα τὰ μικρόβια τῆς δαιμονικῆς μοχθηρίας καὶ τῆς ἀνθρώπινης κακίας. Ψυχικὴ ὑγεία ζηλευτὴ θὰ βασιλεύῃ ἀπ' ἄκρη σὲ ἄκρη τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἐκεῖ οἱ δίκαιοι θ' ἀναπνεύουν τὸν ἀμόλυνητο ἀέρα τοῦ παναγίου Πνεύματος. Ἄν ἐδῶ πιάνῃ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου ἀσφυξία ἀπὸ τὰ διάφορα «*ἀσφυξιογόνα*» τοῦ σατανᾶ, ἐκεῖ οἱ δίκαιοι δὲν θὰ δοκιμάζουν τὴν στενοχωρία πού δημιουργεῖ στὶς καθαρὲς ψυχὲς ἡ ὑπαρξι, ἡ διάδοσι καὶ ἡ μετάδοσι τοῦ κακοῦ. Ἐκεῖ... Ἄλλὰ τί νὰ συνεχίζουμε τὶς περιγραφές; Ἐκεῖ εἶνε ὅλα ἀπερίγραπτα.

* * *

Ἐνα εἶνε τὸ συμπέρασμα, ἀγαπητοί μου. **Οἱ θλίψεις**, πού δοκιμάζουν βαδίζοντας τὴν ὁδὸ τοῦ Κυρίου οἱ Χριστιανοί, **δὲν εἶνε τίποτα** μπροστά στὴν οὐράνια δόξα καὶ μακαριότητα πού θ' ἀπολαύσουν, ἐὰν μείνουν πιστοὶ σ' Αὐτόν. Αὐτὸ ἔνιωσαν καὶ τὸ πῆραν ὡς μάθημα σπουδαιότατο οἱ τρεῖς ἐκλεκτοὶ μαθηταὶ σὰν σήμερα, ἡμέρα τῆς ἐνδόξου Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου. Αὐτὸ ἃς ἐντυπώσουμε κ' ἐμεῖς στὴν καρδιά μας, γιὰ νὰ διαλαλοῦμε σὲ ὄλους αὐτὸ πού ἔγραψε ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «*Οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς*» (Ρωμ. 8,18).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2031	Κυριακὴ Γ' Ματθαίου (Μαθ. 17,14-23) 13 Αὐγούστου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὰ παιδιά στὸ Χριστό!

«Φέρετέ μοι αὐτὸν ὧδε» (Μαθ. 17,17)

Ένας δυστυχής, πολύ δυστυχής, ἀγαπητοί μου, ποὺ ὁ πόνος του ἦταν μεγάλος, ἔρχεται καὶ πέφτει στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν παρακαλεῖ. Μὰ τί ἔχει; μήπως εἶνε φτωχὸς ζητιάνος, μήπως εἶνε ἀνεργός, μήπως εἶνε ἄρρωστος αὐτὸς προσωπικά; Οὔτε ζητιάνος οὔτε ἀνεργός οὔτε προσωπικά ἄρρωστος εἶνε, κι ὅμως γονατίζει μπροστὰ στὸ Χριστὸ καὶ ζητᾶ βοήθεια, γιατί τοῦ συνέβη **μεγάλη συμφορά**.

Ποιά ἡ συμφορά; **Τὸ παιδί του** ἦταν ἄρρωστο. Ἄρρωστο; δὲ λέμε τίποτα. Μακάρι νὰ ἦταν ἄρρωστο, νὰ εἶχε φθίσι ἢ καρκίνο ἢ ἄλλη ἀσθένεια. Εἶχε κάτι χειρότερο, μιὰ περίεργη ἀσθένεια· **εἶχε δαιμονοπληξία**. Ὅπως ὑπάρχει ἠλεκτροπληξία, ἔτσι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ πάθῃ –Θεὸς φυλάξοι– δαιμονοπληξία, ποὺ εἶνε κάτι χειρότερο ἀπὸ τὴν ἠλεκτροπληξία.

–Μὰ κάτι περίεργα πράγματα λὲς σήμερα.

Καὶ ὅμως εἶνε πραγματικά. Οἱ ἄνθρωποι τρέμουν ν' ἀγγίξουν ἠλεκτροφόρα σύρματα, ἀλλὰ δὲν φοβοῦνται τὸ κακὸ ποὺ λέγεται δαιμονοπληξία. Τὸ παιδί αὐτὸ προτιμότερο νὰ ἀγγιζε ἠλεκτροφόρο σύρμα παρὰ ποὺ ἀγγιξε τὸ πονηρὸ πνεῦμα κ' ἔγινε δαιμονόπληκτο, **δαιμονιζόμενο**.

Τί θὰ πῆ δαιμονιζόμενος; Ὅτι δηλαδὴ τὸ πονηρὸ πνεῦμα μπῆκε μέσα στὴ σκέψι, στὴν καρδιά, στὸ συναίσθημά του, σὲ ὅλο τὸν ψυχοσωματικὸ του ὀργανισμό, κι ἀπὸ τότε τὸ λογικὸ του δὲν λειτουργοῦσε· ἦταν σὰν ἄλογο ποὺ σπάει τὸ χαλινάρι καὶ ἀχαλίνωτο πέφτει στὸ γκρεμό. Κι ὅταν τό 'πιανε ἡ κρίσι, ἦταν ἀξιοθρήνητο· σὰν τὸ ψάρι ποὺ σπαρταράει ἔξω ἀπ' τὴ θάλασσα, ἔτσι σπαρταροῦσε κι αὐτό. Ἔβγαζε ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα, ἔπεφτε στὸ νερὸ ἢ στὴ φωτιά.

Γι' αὐτὸ τὸ παιδί λοιπὸν ἦρθε ὁ πατέρας στὸ Χριστὸ καὶ τὸν παρακαλοῦσε.

***

Δυστυχισμένος ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, ὁ πατέρας αὐτὸς τοῦ εὐαγγελίου. Μὰ σὰν κι αὐτὸν ὑπάρχουν **πολλοὶ δυστυχεῖς γονεῖς**.

Ἄλλοι ἔχουν παιδιά **ἄρρωστα σωματικῶς** ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες. Βλέπει ἢ μάνα τὸ παιδί στὸ κρεβάτι νὰ λειώνῃ καὶ δὲν κοιμᾶται ὄλη νύχτα. Τρέχει ἀπὸ γιατρὸ σὲ γιατρὸ κι ἀπὸ κλινικὴ σὲ κλινικὴ, συμβουλευέται ἐπιστήμονες, ἀγοράζει φάρμακα, χρησιμοποιοῖ ὅλα τὰ μέσα. Κι ἅμα δῆ ὅτι αὐτὰ δὲν φέρνουν ἀποτέλεσμα, παίρνει τὸ μικρὸ στὴν ἀγκαλιὰ καὶ τρέχει σὲ βουνὰ – λαγκάδια, ναοὺς κ' ἐξωκκλήσια καὶ ἱερὰ προσκυνήματα, πέφτει καὶ παρακαλεῖ καὶ τάζει τάματα, ἀρκεῖ νὰ γίνῃ τὸ παιδί της καλά.

Ἄλλοι ὅμως εἶνε ἀκόμη πιὸ δυστυχισμένοι, γιατί τὰ παιδιά τους **πάσχουν** ὄχι σωματικῶς ἀλλὰ **ψυχικῶς**. Τὰ παιδιά τους εἶνε ὑγιέστατα· τὰ μάγουλά τους κόκκινα σὰν μῆλα Καλιφορνί-ας, τὰ μπράτσα τους γερά, τὰ πόδια τους δίνουν κλωτσιές στὴ μπάλλα καὶ διαπρέπουν στὰ γήπεδα, ἔχουν δύναμι νὰ σπάσουν χαλίκι στὸ δημόσιο δρόμο, εἶνε 100% γερά. Μὰ τί νὰ τὰ κάνης; Προτιμότερο νὰ εἶχαν κάποια ἀσθένεια, κάποιο μικρόβιο. Γιατί ὅπως τὸ σκουλήκι μπαίνει στὴν καρδιά τοῦ δέντρου καὶ σιγὰ - σιγὰ τὸ σαπίζει, ἔτσι μέσα στὰ γερά κορμιά μπαίνει κάποιον **δαιμόνιο** καὶ τὰ παιδιά αὐτὰ πάσχουν ψυχικά, ἔχουν δηλαδὴ κακίες καὶ ἐλαττώματα.

Καὶ ποτέ ἄλλοτε τὰ παιδιά δὲν εἶχαν τόσες **κακίες καὶ ἐλαττώματα** ὅπως ἔχουν σήμερα.

Νὰ σᾶς παρουσιάσω μερικὲς **«φωτογραφίες» ψυχικῶν καταστάσεων** τῶν παιδιῶν; Τὸ εἶνα ἀνάβει μὲ τὸ πρῶτο ὅπως ἡ βενζίνη, εἶνε εὐερέθιστο, θυμώνει κι ἀναστατώνει τὸ σπίτι καὶ τὴ γειτονιά. Τὸ ἄλλο παιδί ἔχει τέτοια ζήλεια, ποὺ ἡ μάνα δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ ἕνα δῶρο στὸ ἀδελφάκι του, κιτρινίζει ἀπ' τὸ κακό του. Τὸ ἄλλο, ἂν δὲν τοῦ κάνουν τὸ θέλημά του, πεισμῶνει σὰν τὸ μουλάρη, οὐρλιάζει, πέφτει κάτω καὶ χτυπιέται. Τὸ ἄλλο παιδί, ἅμα δῆ στὸ δρόμο κανένα κουτσὸ ἢ τυφλὸ ἢ ἀνάπηρο μὲ δεκανίκια, κανένα γέρο σκυφτὸ μὲ ράβδι, ἔχει τὸ δαιμόνιο τῆς εἰρωνείας καὶ τοῦ ἐμπαιγμοῦ, πε-

ριπαίζει μικρούς και μεγάλους. Τὸ ἄλλο ἔχει μέσα του τὴ μανία τῆς καταστροφῆς· σπάζει πιάτα, ποτήρια, ὅ,τι βρῆ μπροστά του, εἶνε μία μάλιστα τοῦ σπιτιοῦ. Βλέπεις καὶ σὲ χωριὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν τὸ δαιμόνιο αὐτὸ νὰ καΐνε σπαρτά, νὰ ξεριζώνουν δεντράκια, νὰ καταστρέφουν φυτεῖες, νὰ πιάνουν μικρὰ ζῶα ἢ πουλιὰ καὶ νὰ τὰ τυφλώνουν, νὰ κόβουν τὶς οὐρὲς ἢ τ' αὐτιά τους, νὰ τὰ τυραννοῦν, νὰ τὰ βασανίζουν. Ἄλλα παιδιὰ ἀνοίγουν τὸ στόμα τους κι ἀντὶ ν' ἀκούγεται δοξολογία στὸ Θεὸ κατὰ τὸ «*ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον*» (Ψαλμ. 8,3. Ματθ. 21,16), ὁ διάβολος βγάζει ἀπ' τὸ στόμα τους βρισιὲς καὶ βλαστήμιες. Ἀκοῦς μικρὰ παιδιὰ καὶ δὲν λένε ποτέ ἀλήθεια, τὰ στόματά τους ἔχουν γίνει φάμπρικα τῆς ψευτιᾶς, αἰσχρολογοῦν καὶ κάνουν νὰ κοκκινίζουν τὰ μάγουλα καὶ τοῦ γέρου· καὶ τὸ χειρότερο, βλαστημᾶνε τὰ ὄσια καὶ ἱερά, τὴν Παναγία, τὸ Χριστό!

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ποὺ **ἔχουν πάθει δαιμονοπληξία** κλάψτε τα, θὰ ἔχουν κακὴ ἐξέλιξι· εἶνε ὑποψήφιοι διαρρηκτες, κλέφτες, πλαστογράφοι, δολοφόνοι· εἶνε αὐτοὶ ποὺ μεθαύριο θὰ σηκώσουν ῥόπαλα νὰ χτυπήσουν τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα, θὰ γίνουν μητροκτόνοι καὶ πατροκτόνοι. Ἔχουν ὑποστῆ ἀλλοίωσι ψυχικὴ, μέσα τους ἔχουν εἰσέλθει ὄχι ἓνα ἀλλὰ πολλὰ δαιμόνια, καὶ σπαράζουν, καὶ πέφτουν στὴ φωτιά καὶ στὸ νερό, στὰ κακὰ ποὺ λέει ἡ Γραφή.

Δυστυχισμένοι οἱ γονεῖς ποὺ ζοῦν στὸν αἰῶνα αὐτόν, ποὺ τόσο καυχᾶται γιὰ τὴν πρόοδό του! **Τί πρέπει νὰ κάνουν;** Νὰ λάβουν ριζικὰ μέτρα. Τί δηλαδή; νὰ πᾶνε τὰ παιδιὰ τους σὲ γιατροὺς, σὲ εἰδικὰ σχολεῖα καὶ ἀναμορφωτήρια ἀπροσαρμόστων, νὰ ἐπικαλεσθοῦν ἀστυνομία καὶ δικαστήρια ἀνηλίκων; Ἄς τὰ χρησιμοποιοῦν ὅλα.

Ἄλλά, ἀδελφοί μου, ὅσοι πιστεύουμε στὸ Χριστό, πρέπει νὰ καταλάβουμε ἓνα πρᾶγμα. Καλὰ εἶνε καὶ τὰ σχολεῖα καὶ τὰ ἀναμορφωτήρια καὶ οἱ παιδικὲς κατασκηνώσεις καὶ τὰ ἄλλα μέσα, ἀλλὰ τίποτε δὲν κάνουμε· χτίζουμε ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἐὰν δὲν ἀκούσουμε ἀπὸ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο τὴ φωνὴ ποὺ ἀπευθύνεται ἰδιαιτέρως πρὸς τοὺς γονεῖς· εἶνε ἡ φωνὴ Ἐκείνου ποὺ ἀγαπάει τὰ παιδιὰ κι ἀνέβηκε γι' αὐτὰ μέχρι τὸ Γολγοθᾶ, ἐκείνου ποὺ ἀπλώνει τὰ πανάγια του χέρια σὲ ὄλους καὶ μᾶς λέει· Γονεῖς ὅσοι ἔχετε τέτοια παιδιὰ, **«φέρετέ μοι αὐτὰ ὧδε»** (Ματθ. 17,17), φέρτε τὰ παιδιὰ σας σ' ἐμένα.

Καὶ σήμερα ὁ Χριστὸς εἶνε στὸν κόσμον καὶ θαυματοουργεῖ, κάνει μεγάλα θαύματα. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι. **«Ὅσοι πιστοί!»,** ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ, φέρτε τὰ παιδιὰ

σας ἐδῶ. **Ποῦ ἐδῶ;** Φέρτε τα στὸ κατηχητικὸ σχολεῖο ν' ἀκούσουν τὸ ἀλφάβητο τῆς πίστεώς μας, φέρτε τα στὴν ἐξομολόγησι νὰ ποῦν τ' ἁμαρτήματά τους στὸν πνευματικὸ πατέρα, φέρτε τα στὴ θεία λειτουργία ν' ἀγιασθοῦν, φέρτε τα στὴ θεία κοινωνία νὰ μεταλάβουν σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ, συνηθίστε τα στὴ νηστεία, στὴν προσευχή, στὶς ἱερὲς ἀσκήσεις.

Φέρτε τὰ παιδιὰ σας στὴν Ἐκκλησία! εἶνε ἡ ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ. Μὰ ἀκοῦνε οἱ σημερινοὶ γονεῖς τὴ φωνὴ αὐτῆ; Λὲς καὶ ὁ διάβολος τοὺς ἔφραξε τ' αὐτιά μὲ βουλοκέρι, δὲν ὑπάρχουν αὐτιά ν' ἀκούσουν. Ὁ φόβος τῶν γονέων εἶνε, μήπως τὰ παιδιὰ τους πλησιάσουν τὸ Χριστὸ, μήπως πιάσουν στὰ χέρια τὸ Εὐαγγέλιο, μήπως γίνουν παιδιὰ θρησκευτικὰ καὶ «καθυστερημένα», μήπως σπουδάσουν θεολογία καὶ γίνουν ἱεροκήρυκες... Καὶ βλέπεις σήμερα χίλια χωριὰ στὴ Βόρειο Ἑλλάδα δὲν ἔχουν ἱερεῖς, γιὰτὶ δὲν γίνεται κανεὶς πλέον ἱερεὺς, μέσα στὸν κόσμον αὐτὸν τῆς διαφθορᾶς.

Ἄλλὰ ἀλλοίμονο! –καὶ σημειώστε το καλὰ– παιδιὰ ποὺ δὲν πηγαίνει στὸ Χριστό, θὰ πάη στὸ θέατρο τὸ ἀνήθικο, στὸ βιβλίο τὸ φαρμακερὸ, στὸν κινηματογράφο τὸ γκαγκστερικό, στὰ κέντρα τῆς διαφθορᾶς, στοὺς οἴκους τοῦ αἰσχούς. **Παιδιὰ ποὺ δὲν πηγαίνει στὸ Χριστό, θὰ πάη στὸν διάβολο.** Καὶ τότε ἐτοιμαστήτε, πατέρα καὶ μάνα, νὰ ὑποφέρετε. Τὸ παιδάκι ἐκεῖνο, ποὺ κρατᾶς τώρα στὴν ἀγκαλιά σου καὶ τὸ λὲς «ἀγγελούδι» σου, θὰ γίνῃ ἓνας γορίλλας, ἓνας πίθηκος, ἓνα τετράποδο, ἓνα ζῶο, ἓνας κακοῦργος, ἓνας δαιμονιζόμενος, ποὺ θὰ σὲ βασανίσῃ.

* * *

Γονεῖς! σήμερα τὸ εὐαγγέλιο μᾶς καλεῖ, ἂν θέλουμε ὁ τόπος αὐτὸς νὰ μὴ καταστραφῇ, νὰ ἐνδιαφερθοῦμε γιὰ τὰ παιδιὰ. Δὲν εἴμαστε ἐναντίον τῆς προόδου, ὄχι! Νὰ προοδεύσουν τὰ γράμματα καὶ οἱ ἐπιστῆμες, νὰ γίνῃ ριζικὴ μεταρρύθμισι ἀπ' τὸ νηπιαγωγεῖο μέχρι τὸ πανεπιστήμιο, νὰ θεμελιώσουμε νέα ἐκπαιδευτήρια καὶ νέα πανεπιστήμια. Εἴμαστε ὑπὲρ τῆς μεταρρυθμίσεως ὑπὸ ἓναν ὄρον· **μεταρρυθμιστῆς νὰ εἶνε ὁ Χριστὸς** καὶ μόνο ὁ Χριστὸς. Ἐὰν μέσα στὰ σχολεῖα δὲν βάλουμε θεμέλιο τὸ Χριστό, τότε δὲν θὰ ὑπάρξῃ καμμία πλέον ἀληθινὴ μεταρρύθμισι· εἶνε ψεύτικη κάθε μεταρρύθμισι ποὺ δὲν στηρίζεται ἐπάνω στὸν θεμέλιο λίθο. Καὶ ὁ «θεμέλιος» λίθος καὶ τοῦ σχολεῖου καὶ τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ ἔθνους εἶνε **«Ἰησοῦς Χριστὸς»** (Α' Κορ. 3,11)· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2033	Κυριακὴ ΙΑ' Ματθαίου (Ματθ. 18,23-35) 20 Αὐγούστου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Συγχώρησις», ἢ πιὸ ὠραία λέξι!

Ἐκτάκτως, ἀγαπητοί μου, βρίσκομαι ἐδῶ καὶ θὰ κάνω μιὰ σύντομη ὁμιλία.

Ἀκούσατε τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Ἐὰν τὰ λόγια του φυτεύονταν μέσ' στὴν καρδιά μας, θὰ ἤμασταν εὐτυχεῖς. Γι' αὐτὸ χρειάζεται **ἐρμηνεία**.

***

Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα εἶνε μία παραβολὴ ἀπὸ τὶς ὠραῖες παραβολές πού εἶπε τὸ χαριτόβρυτο στόμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τί θὰ πῆ **παραβολή**; Ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ ὁ Κύριος. Ἡ παραβολὴ μοιάζει μὲ τὸ ἀβγό, πού ἔχει τσώφλι, ἔχει καὶ περιεχόμενο· τὰ λόγια τῆς παραβολῆς εἶνε τὸ τσώφλι, καὶ κάτω ἀπὸ τὰ ἀπλᾶ λόγια της κρύβονται μεγάλα νοήματα, ἢ οὐσία τῆς πίστεώς μας.

Ἡ παραβολὴ εἶνε γνωστὴ. Ἕνας βασιλιάς τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, λέει, εἶχε πολλοὺς δούλους, πού τοὺς εἶχε ἀναθέσει διάφορες ἐργασίες, γιὰ τὶς ὁποῖες εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ παίρνουν ἀπὸ τὸ ταμεῖο του διάφορα ποσά. Νόμισαν ὅμως, ὅτι ποτέ δὲν θὰ δώσουν λόγο γιὰ τὴ διαχείρισί τους. Ἄλλα μιὰ μέρα ὁ βασιλιάς ἀποφάσισε νὰ λογαριαστῆ μαζί τους. Καὶ γιὰ τὸν πρῶτο δοῦλο, πού παρουσιάστηκε μπροστά του, ὁ λογαριασμός ἔδειξε, ὅτι χρωστάει στὸ βασιλιά **«μύρια τάλαντα»** (Ματθ. 18,24).

Τί θὰ πῆ **τάλαντο**; Τὸ τάλαντο στὴν ἀρχαία ἐποχὴ ἰσοδυναμοῦσε μὲ ἕξι χιλιάδες (6.000) χρυσᾶ νομίσματα, ἦταν δηλαδὴ ἴσο μὲ ἐξήντα ἑκατομμύρια (60.000.000). Καὶ τὰ «μύρια» (=10.000) τάλαντα, ἐὰν πολλαπλασιάσουμε τὰ ἐξήντα ἑκατομμύρια ἐπὶ χίλια, θὰ δοῦμε ὅτι ἰσοῦνται μὲ ἕνα ἰλιγγιώδες ποσό, ἐξήντα τρισεκατομμύρια! ἀριθμὸς ἀσύλληπτος, ὅσο εἶνε ὁ προϋπολογισμὸς ἑνὸς μεγάλου κράτους. **Τόσα πολλὰ χρωστοῦσε** αὐτὸς ὁ δοῦλος.

Ὁ βασιλιάς τὸν κάλεσε νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ, μὰ αὐτὸς δὲν εἶχε οὔτε πεντάρα στὴν τσέπη, καὶ διέταξε νὰ τὸν ρίξουν στὴ φυλακὴ, ἕως ὅτου ἀποδώσῃ ὅ,τι ὀφείλει. Αὐτὸς ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ βασιλιά ζητώντας ἀναβολὴ τῆς τιμω-

ρίας καὶ προθεσμία νὰ ἐξοφλήσῃ. Καὶ τότε ὁ βασιλιάς, καλοκάγαθος ὅπως ἦταν, τὸν λυπήθηκε καὶ δὲν τοῦ ἔδωσε ἀναβολή, ὅπως ζητοῦσε, ἀλλὰ **τοῦ χάρισε ὅλο τὸ χρέος!**

Βγαίνοντας ὅμως ὁ δοῦλος αὐτὸς ἀπὸ τὸ παλάτι συναντᾷ ἕνα συνάδελφό του, ὁ ὁποῖος χρωστοῦσε σ' αὐτὸν ἕνα μικρὸ ποσό, ἑκατὸ δηνάρια (δηλαδὴ χίλιες δραχμές), μικρὸ χρέος. Γι' αὐτὸ τὸ μικρὸ ποσὸ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἔπνιγε λέγοντας: –Δός μου ἀμέσως ὅ,τι μοῦ χρωστᾷς. –Μὰ δὲν ἔχω, ἄφησέ μου ἕνα περιθώριο. –Δὲν ξέρω ἂν ἔχῃς, ἐγὼ τὰ θέλω τώρα. Καὶ **τὸν ἔρριξε στὴ φυλακὴ**.

Οἱ σύνδουλοί τους λυπήθηκαν καὶ εἶπαν τὰ συμβάντα στὸ βασιλιά. Τότε ἐκεῖνος τὸν κάλεσε καὶ τοῦ λέει: –Ἄσπλαχνε! ὅταν μὲ παρακάλεσες ἐγὼ σοῦ χάρισα τὸ μεγάλο χρέος· ἐσὺ δὲν εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ χάρισῃς ἕνα ἀσήμαντο ποσὸ στὸν ἀδελφό σου; Εἶσαι ἀνθρώπος, **ἀνακαλῶ τὴ δωρεά**. Καὶ διέταξε νὰ τὸν ρίξουν στὴ φυλακὴ μέχρι νὰ ἐπιστρέψῃ ὅλο τὸ χρέος, δηλαδὴ γιὰ πάντα (βλ. Ματθ. 18, 23-35).

Αὕτῃ εἶνε ἡ παραβολή, τὸ τσώφλι, καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸ ὑπάρχουν νοήματα ὑψηλά, πού μᾶς ἐνδιαφέρουν ὅλους. Θέτουμε **τέσσερα ἐρωτήματα**. Πρῶτον, ποιὸς εἶνε ὁ βασιλιάς; Δεύτερον, ποιὸς εἶνε ὁ δοῦλος πού χρωστοῦσε τὰ μύρια τάλαντα; Τρίτον, ποιὸ εἶνε τὸ χρέος αὐτό; Καὶ τέταρτον, ποιὸς εἶνε ὁ τελευταῖος δοῦλος πού χρωστοῦσε τὰ ἑκατὸ δηνάρια;

● **Βασιλιάς** στὴν παραβολή, ἀφέντης πραγματικὸς πού κυβερνᾷ καὶ ἐξουσιάζει τὸ σύμπαν, εἶνε ὁ Θεός. Αὐτὸς εἶνε **«βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων»** (Ἀ' Τιμ. 6,15), καὶ δοῦλοι του ὅλοι ἐμεῖς, πού ὀφείλουμε νὰ ἐκτελοῦμε τὸ θέλημά του.

● Ὁ πρῶτος δοῦλος, ὁ **ὀφειλέτης μυρίων τάλαντων**, ποιὸς εἶνε; Εἶπαν μερικοί, ὅτι εἶνε ὁ διάβολος, γιὰτὶ αὐτὸς ἀμαρτάνει περισσότερο ἀπ' ὅλους ἀνεξαιρέτως. Naί, ἀμαρτάνει, ἀλλὰ δὲν εἶνε αὕτῃ ἡ ὀρθὴ ἐρμηνεία. Ὅπως

έρμηνεύει ο ἱερὸς Χρυσόστομος, αὐτὸς ποὺ ὤφειλε τὰ μύρια τάλαντα, τὸ μεγάλο ποσό, εἶνε ὁ κάθε ἁμαρτωλός· εἴμαστε ὅλοι μας.

● **Χρέος** ποῖο εἶνε; Τὰ ἁμαρτήματά μας. Εἶδατε, ὅταν ἔχουμε κάποιο χρέος, χρωσᾶμε κάπου, τί ἀγωνία ἔχουμε μέχρι νὰ τὸ ἐξοφλήσουμε, καὶ πόση χαρὰ νιώθουμε ὅταν τὸ ἐξοφλοῦμε; Ἀλλὰ γιὰ ἓνα ἄλλο χρέος δὲν ἐνδιαφερόμαστε, καὶ τὸ χρέος αὐτὸ εἶνε ἡ ἁμαρτία μας.

–Μά, θὰ πῆ κανεὶς, τόσο πολλές ἁμαρτίες ἔχει ὁ ἄνθρωπος; Μάλιστα. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ θὰ πέση ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας του, ἔως ὅτου κλείση τὰ μάτια στὸ μάταιο κόσμος, ὁ ἄνθρωπος ἁμαρτάνει. Ἔτσι λέει ὁ Ἰωβ· *Κανένας δὲν εἶνε καθαρὸς ἀπὸ τὸ ρύπο τῆς ἁμαρτίας, ἔστω καὶ ἂν ἡ ζωὴ του διαρκέση μὴ μέρη πάνω στὴ γῆ* (βλ. Ἰωβ 14,4-5). **Ἄμαρτάνουμε** τὸ πρωί, τὸ μεσημέρι, τὸ βράδυ, τὴ νύχτα - τὰ μεσάνυχτα· ἁμαρτάνουμε στὸ δρόμο, στὶς πλατείες, στὰ χωράφια, παντοῦ· ἁμαρτάνουμε τὶς καθημερινές, ἁμαρτάνουμε καὶ τὴν Κυριακή.

Πῶς ἁμαρτάνουμε; Ἀκόμα καὶ στὴν ἐκκλησία, ὅταν τὰ κορμιά μας εἶνε μέσα μὰ τὸ πνεῦμα μας εἶνε ἔξω. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν τὰ ἅγια καὶ κλαίγανε. Ποῦ τώρα! Εἶδατε σεῖς κανένα δάκρυ; Ἔτσι, ἀδιάφοροι. Ἄμαρτάνουμε λοιπὸν κι αὐτὲς ἀκόμα τὶς ἅγιες στιγμὲς τῆς λατρείας. Ἄμαρτάνουμε μὲ τὰ χέρια, μὲ τὰ πόδια, μὲ τὰ μάτια, μὲ τὰ αὐτιά, μὲ τὸ κορμὶ ὁλόκληρο. Κάνουμε ὅλες τὶς ἁμαρτίες. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὶς μετρήσῃ; πιὸ εὐκόλο εἶνε νὰ μετρήσῃ τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης ἢ τὰ φύλλα τῶν δέντρων στὰ δάση. Αὐτὸς ποὺ λέει «Δὲν ἔχω ἁμαρτίες» εἶνε ψεύτης! ἀγνοεῖ τὸν ἑαυτό του. Εἶνε σὰν ἓναν, ποὺ ἐνῶ ἔχει καρκίνο λέει, Εἶμαι καλά. Μέσ' στοὺς χίλιους ἓναν θὰ βρῆς σήμερα νὰ συναισθάνεται ὅτι εἶνε ἁμαρτωλός, οἱ ἄλλοι ἐκδίδουν γιὰ τὸν ἑαυτό τους ...πιστοποιητικὰ ἀγιότητος.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἁμαρτάνει ὁ ἄνθρωπος, τί θὰ ἔπρεπε συμβῆ γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας; Θὰ ἔπρεπε ἡ γῆ νὰ σειεταὶ διαρκῶς, τὰ ποτάμια νὰ φουσκώσουν νὰ μᾶς πνίξουν ὅλους σὰν ποντίκια, τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ νὰ γίνουν ἀστροπελέκια στὰ κεφάλια μας... **Θὰ ἔπρεπε νὰ τιμωρηθοῦμε**· καὶ ὅμως ὁ Θεὸς δὲν μᾶς τιμωρεῖ. Τί κάνει; Μακροθυμεῖ. «*Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου, Κύριε!*» Εἶνε τόσο μακρόθυμος, ὥστε μᾶς χαρίζει τὸ χρέος αὐτό, παίρνει σφουγγάρι καὶ μᾶς σβήνει ὅλα τ' ἁμαρτήματα. Ὅταν πᾶμε στὸν πνευματικὸ κ' ἐξομολογηθοῦμε, μᾶς δίνει ἄφεσι ἁμαρτιῶν.

* * *

Κ' ἐμεῖς τί κάνουμε, ἀγαπητοί μου; Ὅ,τι ἔκανε ὁ σκληρὸς δοῦλος. Εἴμαστε **μνησίκακοι**.

Κρατᾶμε τὸ κακὸ ποὺ μᾶς ἔκανε ὁ ἄλλος· δὲν μοιάζουμε μὲ τὸν οὐράνιο Πατέρα, μοιάζουμε μὲ τὴν ἐκδικητικὴ καμήλα. Δὲν συγχωροῦμε. Πολλοὶ ἔρχονται στὴν ἐκκλησία, ἀνάβουν κεριὰ, προσκυνᾶνε εἰκόνες, πηγαίνουν νὰ ἐξομολογηθοῦν, μὰ συγχώρησι δὲν δίνουν. Μιὰ γριὰ πέθαινε σ' ἓνα χωριὸ καὶ πῆγε ἐκεῖ ὁ ἐξομολόγος. Ἀφοῦ εἶπε τ' ἁμαρτήματά της, τὴ ρωτᾶ ὁ πνευματικὸς· –Ἔχεις κανένα ἐχθρό; –Ἔχω. –Νὰ τὸν συχωρέσῃς (κι ὁ ἐχθρὸς ἦταν ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ τῆς ζητοῦσε συγγνώμη). –Ὅχι, δὲν τὸν συγχωρῶ! πές μου ὅ,τι ἄλλο θέ'ς, πάτερ, βάλε μου νηστεία, βάλε μου τὰ πάντα, ἀλλὰ δὲν τὸν συγχωρῶ... Καὶ δυστυχῶς πέθανε χωρὶς νὰ συγχωρήσῃ! Μὰ ὅλοι οἱ παπᾶδες καὶ δεσποτάδες νὰ διαβάσουν συγχωρητικὴ εὐχή, ἂν ἐσὺ ὁ ἴδιος δὲν συγχωρήσῃς τὸν ἐχθρό σου, ὁ Θεὸς δὲν σὲ συγχωρεῖ.

Καὶ **πόσο λογικὸ εἶνε αὐτό!** Ὑποθέστε, ὅτι χρωσᾶτε σὲ κάποιον ἓνα ἑκατομμύριο, κι αὐτὸς σᾶς λέει «Σοῦ χαρίζω τὸ ἑκατομμύριο, ἂν χαρίσῃς μίαν δραχμὴν στὸ γείτονα»· ποιὸς δὲν θὰ τὸ δεχόταν; Κι ὅμως ἐμεῖς δὲν τὸ δεχόμαστε, ἀφοῦ δὲν ἐννοοῦμε νὰ συγχωρήσουμε.

Εἴμαστε ὅμως καὶ ψεῦτες. Γιατί; Διότι στὸ «*Πάτερ ἡμῶν*» λέμε· Κύριε, «συγχώρησε τὰ ἁμαρτήματά μας, ὅπως κ' ἐμεῖς συγχωροῦμε τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἄλλων σ' ἐμᾶς» (Ματθ. 6,12). Αὐτὸ λέμε. Τὸ ἐφαρμόζουμε; Δὲν τὸ ἐφαρμόζουμε. Λοιπὸν ψευδόμεθα, ἀφοῦ ἔχουμε **μνησικακία**.

Ἡ ὠραιότερη λέξι στὸν κόσμος εἶνε ἡ **συγχώρησις**. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι σήμερα εἶνε ἀχάριστοι καὶ μνησικάκοι. Δύο ῥήματα δὲν ξέρουν νὰ ποῦν· «εὐχαριστῶ» καὶ «συγχωρῶ». Ὅλα τὰ καλὰ νὰ τοὺς κάνῃς, εὐχαριστῶ δὲν λένε. Καὶ κανένας δὲν ζητᾶει συγγνώμη. Ἀλλοίμονό μας, ἀδέρφια μου, θὰ πᾶμε στὴν κόλασι· εἴμαστε ψεύτικοι Χριστιανοί. Πρέπει ν' ἀνοιξῇ ἡ καρδιά μας σὰν τὸ τριαντάφυλλο, νὰ πλατυνηθῇ· τότε θὰ εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ πάνω ἀπ' τὸ σταυρὸ συγχώρησε τοὺς σταυρωτάς του λέγοντας «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι*» (Λουκ. 23,34).

● **Ἄς συγχωρήσουμε λοιπὸν ὅλοι** – ἐδῶ εἶνε ὁ τελευταῖος δοῦλος· γονεῖς τὰ παιδιὰ καὶ παιδιὰ τοὺς γονεῖς, νύφες τὶς πεθερὲς καὶ πεθερὲς τὶς νύφες, λαϊκοὶ τοὺς κληρικοὺς καὶ κληρικοὶ τοὺς λαϊκοὺς. Ὅλοι, μικροὶ - μεγάλοι, νὰ συγχωροῦμε. Διότι **συγχωροῦμε; θὰ συγχωρηθοῦμε; δὲν συγχωροῦμε; δὲν θὰ συγχωρηθοῦμε.**

Εἶθε ὁ Κύριος διὰ πρεσβειῶν ὄλων τῶν ἀγίων νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ν' ἀποκτήσουμε **πλατεῖα καρδιά**, ποὺ νὰ χωράῃ τὸν κόσμος ὅλο· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2035	Κυριακὴ IB' [IB' Ματθ.] (Α' Κορ. 15,1-11) 27 Αὐγούστου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τέσσερις ρίζες τῆς πίστεώς μας

«Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον ὃ εὐαγγελισάμην ὑμῖν, ... ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν..., καὶ ὅτι ἐτάφη, καὶ ὅτι ἐγήγερται...» (Α' Κορ. 15,1-4)

Τί ἀραγε νὰ σημαίνουν, ἀδελφοί μου, τὰ λόγια αὐτά; Εἶνε λόγια τοῦ ἀποστόλου πού ἀκούσαμε, λόγια χρυσᾶ, «νόμισμα» μεγάλης ἀξίας, καὶ πρέπει νὰ τὰ «ἐξαργυρώσουμε», νὰ τὰ ἀπλοποιήσουμε, νὰ τὰ κάνουμε λιανὰ. Θὰ προσπαθήσω μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νὰ σᾶς ἐρμηνεύσω τοὺς στίχους αὐτούς.

***

Ἀρχίζω μ' ἓνα παράδειγμα, τὸ δέντρο. Εἶνε ἕνα δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, πού ἔχει ἓνα μέρος του ὁρατὸ καὶ ἓνα μέρος ἀόρατο, δὲν φαίνεται. Αὐτὸ πού φαίνεται εἶνε ὁ κορμός, τὰ κλαδιά, τὰ φύλλα, τὰ ἄνθη, οἱ καρποί. Ὑπάρχει ὅμως καὶ τὸ ἀόρατο μέρος, οἱ ρίζες, κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους βαθειὰ στὸ χῶμα. Ποιὸ εἶνε σπουδαιότερο; Οἱ ρίζες πού δὲν φαίνονται! Αὐτὲς εἶνε τὸ στόμα τοῦ δέντρου· τραβοῦν σὰν ἀντλία τὸ νερὸ καὶ τὸ μεταφέρουν μέχρι καὶ τὸ τελευταῖο φυλλαράκι στὸ ὑψηλότερο σημεῖο. Οἱ ρίζες γιὰ τὸ δέντρο εἶνε τὸ πᾶν· ἂν αὐτὲς εἶνε στερεές καὶ γερές, τὸ δέντρο εἶνε σταθερὸ καὶ θαλερὸ καὶ οἱ καρποὶ ὑγιεῖς.

Ὑπάρχει ὅμως κ' ἓνα ἄλλο δέντρο, πού τὸ φύτεψε ὄχι ἄνθρωπος ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἡ ἁγία Τριάδα, καὶ δὲν θὰ μπορέση κανένας διάβολος νὰ τὸ ξεριζώσῃ. Αὐτὸ εἶνε ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ πίστι μας. Τὸ δέντρο αὐτὸ προῆλθε ἀπὸ ἓνα σπόρο. Ποιὸν σπόρο· ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, ἀπὸ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τὰ ἀπλᾶ λόγια, πού εἶπε ὁ Χριστός, φύτρωσε τὸ δέντρο αὐτὸ καὶ ἔβγαλε καρπούς.

Τὸ ὁρατὸ μέρος τοῦ δέντρου εἴμαστε ἐμεῖς· εἶνε οἱ ἐκκλησιές, οἱ καμπάνες, οἱ πολυέλεοι, οἱ κολυμβηθρες κ.τ.λ.. Ἄλλ' αὐτὰ μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ λείψουν· μπορεῖ νὰ ῥθῆ ἓνας ἀντίχριστος νὰ γκρεμίσῃ ὅλες τὶς ἐκκλησιές –καὶ θὰ ῥθῆ ἡ ὦρα αὐτή!...–, νὰ κάψῃ τὶς εἰκόνες κ.λπ.. Τὸ δέντρο κόβεται, ἀλλὰ ἡ ρίζα μένει.

Ποιά εἶνε ἡ ρίζα, πού κανεὶς δὲν θὰ μπορέ-

σῃ νὰ τὴν ξεριζώσῃ; Εἶνε ἡ πίστις. Ποιά πίστις; «Τὸ εὐαγγέλιον», πού λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος. «Γνωρίζω ὑμῖν», σᾶς γνωστοποιῶ, ἀδελφοί μου, λέει, ὅτι ἡ πίστι μας δὲν εἶνε μιὰ φιλοσοφία, μιὰ θεωρία, ἓνας μῦθος, ἓνα παραμῦθι, ἓνας φανταχτερός λόγος. «Γνωρίζω ὑμῖν», σᾶς κάνω γνωστὸ, «τὸ εὐαγγέλιον», τὸ ὁποῖο «καὶ παρελάβετε», στὸ ὁποῖο «καὶ ἐστήκατε» καὶ διὰ τοῦ ὁποίου «καὶ σώζεσθε» (Α' Κορ.15,1-2).

Ποιὸ εἶνε τὸ «εὐαγγέλιο», οἱ ρίζες τῆς πίστεώς μας; Ὅπως κάθε δέντρο ἔχει ρίζες, ἔτσι καὶ ἡ πίστις μας ἔχει ρίζες βαθειές. Καὶ σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει τὶς ρίζες πού, ἐφ' ὅσον αὐτὲς ὑπάρχουν, τὸ δέντρο τῆς πίστεώς μας θὰ εἶνε ἀμάραντο.

● **Πρώτη ρίζα**, πρώτη ἀλήθεια δηλαδὴ τῆς πίστεώς μας, ποιὰ εἶνε; τί διδάσκει ἡ πίστις μας; Διδάσκει, ὅτι ἦρθε. Ποιὸς ἦρθε; Ὁ Κύριος. Οἱ Ἑβραῖοι ἀκόμα περιμένουν καὶ λένε «θὰ ἔρθῃ»· ἐμεῖς λέμε «ἦρθε». Ποιός, ἀπὸ ποῦ ἦρθε; ἄγγελος, ἀρχάγγελος, βασιλιάς ἐπίγειος, κανένας ἐξωγήνιος πού φαντάζονται κάποιοι; Ἦρθε πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ τοὺς γαλαξίες, ἀπὸ τοὺς «οὐρανοὺς τῶν οὐρανῶν» (Ψαλμ. 148,4) – ποιός; Ὁ Θεός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἦρθε, ὅπως λέει ἡ Ἀποκάλυψις (βλ. 12,14), σὰν «ἀετός», πού πετάει ἀπὸ τὰ ὕψη διαγράφει κύκλους, χαμηλώνει κ' ἔρχεται καὶ κάθεται σ' ἓνα βράχο. Ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς κατέβηκε ἐδῶ στὴ γῆ. «Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους» (Λουκ. 1,78). Ἐνανθρώπησε ἀπὸ τὰ καθαρῶτατα αἵματα τῆς Παναγίας, γεννήθηκε καὶ ἔζησε ἀνάμεσά μας· «ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη» (Βαρ. 3,38). Ἡ πρώτη ρίζα λοιπὸν εἶνε νὰ πιστέψῃς, ὅτι ὁ Θεὸς ἦρθε ἐπὶ τῆς γῆς· ἡ πίστις μᾶς δείχνει τὴ φάτνη κι ἀκοῦμε τὸν ἀγγελικὸ ὕμνο «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. 2,14).

● **Ἡ δεύτερη ρίζα**. Φεύγουμε ἀπὸ τὴ φάτνη

καὶ πᾶμε στὸ φρικτὸ Γολγοθᾶ, ποὺ ὁ Χριστὸς μας τὸν ἔβαψε μὲ τὸ αἷμα του. Ἐκεῖ ἕνας ἄγγελος γράφει ἐπάνω στὸ σταυρὸ τὶς λέξεις ποὺ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «**ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν...**, καὶ ὅτι **ἐτάφη**» (Α΄ Κορ. 15,3-4) νὰ πιστέψης λοιπὸν καὶ νὰ παραδεχθῆς, ὅτι δὲν ἤλθε ἀπλῶς στὴ γῆ, ἀλλὰ καὶ ἀπέθανε. Ποιός; Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παρθένου. Καὶ πῶς ἀπέθανε; Ὡς καταδικασμένος ἁμαρτωλός, ὡς ὁ δυστυχέστερος ἄνθρωπος· μὲ ἀγκάθινο στεφάνι στὸ κεφάλι, μὲ τὰ χέρια τρυπημένα, μὲ τὴν πλευρὰ σχισμένη, μὲ τὰ πόδια του ματωμένα· γυμνός, ἐγκαταλελειμμένος, διψασμένος· αὐτὸς ποὺ ἔκανε τὶς πηγές, τοὺς ποταμοὺς καὶ τοὺς ὠκεανούς, δὲν εἶχε ἕνα ποτήρι νερὸ καὶ εἶπε «**Διψῶ**» καὶ φώναξε «**Τετέλεσται**» (Ἐ.ἀ. 19,28,30).

● Νὰ κρατήσης ἀκόμα μιὰ **τρίτη** ρίζα. Ἀπέθανε ὁ Χριστὸς καὶ ἐτάφη· μέχρι ἐκεῖ συμφωνοῦν ὅλοι. Ἀλλὰ στὸ ἐπόμενο κάποιοι διαφωνοῦν. Τί λέει ὁ ἀπόστολος· ὅτι ὁ Χριστὸς «**ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν**» (Α΄ Κορ. 15,3), **ἀπέθανε γιὰ μᾶς**· γιὰ μένα, γιὰ σένα, γιὰ ὅλες τὶς γενεές τῶν γενεῶν, γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Γιατί ἀπέθανε; Γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ. Ἀπὸ τί; Ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μας. Ἐάν μπορούσαμε νὰ σωθοῦμε μόνοι μας, δὲν θὰ κατέβαινε στὴ γῆ, μὰ ὁ κόσμος δὲν μπορούσε νὰ σωθῆ μὲ ἄλλο μέσο. Ἦταν βαρεῖα ἢ ἀρρώστια τοῦ ἀνθρώπου καὶ χρειαζόταν νὰ γίνῃ μετάγγις αἵματος, νὰ μπῆ μέσα στὴν ἀνθρωπότητα ἀγνὸ αἷμα. Ἦταν μεγάλο τὸ χρέος μας, πολλὰ τὰ γραμμάτια τῶν ἁμαρτιῶν μας, καὶ πῶς νὰ ξεχρεωθοῦμε; Ὡ τ' ἁμαρτήματά μας! Τὰ γραμμάτια αὐτὰ ποιός νὰ τὰ ἐξοφλήσῃ; Μὰ καὶ χίλια χρόνια νὰ κἀνης νηστεῖες καὶ μετάνοιες, δὲν ξοφλᾶς τὰ χρέη σου αὐτά. Πῶς ἐξοφλοῦνται αὐτὰ τὰ γραμμάτια; πῶς ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴν κατὰρα τοῦ νόμου; «**Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου**» (Γαλ. 3,13). Φτάνει νὰ πέσῃ, ἀδέρφια μου, μιὰ σταλαγματιά, ἕνα ἠλεκτρόνιο τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὰ σβῆναι ὅλα. Αὐτὸς εἶνε «**ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου**» (Ἰω. 1,29). «**Οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει...**». Μὴ διαβάσετε μόνο ἐφημερίδες· ἀνοίξτε τὴ Γραφή, τοὺς προφήτες, διαβάστε τὸν Ἠσαΐα ποὺ λέει «**Οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται**», κ' ἐμεῖς «**ἐλογισάμεθα αὐτὸν εἶναι ἐν πόνῳ καὶ ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ καὶ ἐν κακώσει. ... Τῷ μύλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν**» (Ἠσ. 53,4-5). Τὸ φάρμακό μας εἶνε τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας.

● Λοιπὸν, Χριστιανέ, κράτα τὴ μία ρίζα ὅτι ὁ Κύριος ἐνανθρώπησε, τὴ δεύτερη ρίζα ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπέθανε μαρτυρικῶς, τὴν τρίτη ρίζα

ὅτι ἀπέθανε ὑπὲρ ἡμῶν. Καὶ ἡ **τέταρτη** ρίζα ποῖα εἶνε; Θὰ μὲ ρωτήσης ἐμένα· Πῶς νὰ πεισθῶ ὅτι εἶνε Θεός; Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἀλήθεια ἀπ' τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός, καὶ τὴ βεβαίωσε μὲ τὴ σφραγίδα τῆς ἁγίας Τριάδα· ἡ δὲ σφραγίδα τῆς ἁγίας Τριάδος εἶνε ἡ ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος «**...καὶ ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς γραφάς**» (Α΄ Κορ. 15,4), **ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν**, ἐφανίστηκε καὶ **τὸν εἶδαν** χίλια μάτια.

***

Αὐτά, ἀδέρφια μου, εἶνε τὰ μεγαλεῖα τῆς πίστεώς μας. Γιὰ νὰ μὴν τὰ ξεχνᾶμε, ἡ Ἐκκλησία ὤρισε νὰ κάνουμε **μνημόσυνο τοῦ Χριστοῦ**. Ὅπως κάνεις μνημόσυνο τῶν γονέων σου, ἔτσι ὄχι μιὰ φορὰ τὸ χρόνο ἀλλὰ μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα τοῦλάχιστον, κάθε Κυριακὴ, ὀφείλουμε νὰ ἐκκλησιαζώμαστε. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος δίνει ἐντολή· Νὰ θυμᾶσαι τὸ Χριστό, «**Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγγεγεργμένον ἐκ νεκρῶν**» (Β΄ Τιμ. 2,8). Γι' αὐτὸ στὴν θεία Λειτουργία ἀκοῦμε· «**Μεμνημένοι τοίνυν τῆς σωτηρίου ταύτης ἐντολῆς καὶ πάντων τῶν ὑπὲρ ἡμῶν γεγενημένων, τοῦ σταυροῦ, τοῦ τάφου, τῆς τριμέρου ἀναστάσεως...**» (πρὸ τοῦ καθανγ.). Ἐνθυμούμενοι τὸ θάνατο καὶ τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ κάνουμε ἐκεῖ, στὴν θεία εὐχαριστία, τὸ μνημόσυνό του.

Ἡ λατρεία μας εἶνε ὀλοζώντανη. Μπαίνοντας στὴν ἐκκλησία, βλέπεις ἐκεῖ τὴ φάτνη καὶ τὸ Γολγοθᾶ κι ἀκοῦς τὴν οὐράνια μουσικὴ «**Οἱ τὰ Χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες...**». Τὸ κομμάτι αὐτὸ δὲν εἶνε γῆ, εἶνε οὐρανός. Οἱ ἀγράμματοι πρόγονοί μας, ὅταν περνοῦσαν τὰ ἅγια, δάκρυζαν καὶ ἔλεγαν «**Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου**» (Λουκ. 23,42)· ζοῦσαν τὸν Μυστικὸ δειπνο «**Λάβετε, φάγετε... Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...**» (βλ. Ματθ. 26,26,28 κ.ά.).

Σήμερα ὅμως οἱ ἐκκλησίες εἶνε ἄδειες. Καὶ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· **πιστεύουμε;** Ἐάν πιστεύαμε, τὴν Κυριακὴ τὸ πρωὶ θὰ κάναμε φτερὰ στὰ πόδια νὰ ῥθοῦμε στὴν ἐκκλησιὰ κατὰ τὸ ψαλμικὸ «**Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων. ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου**» (Ψαλμ. 83,2-3).

Ἀδελφοί μου, σᾶς τὸ λέω μὲ πόνο· **νὰ μετανοήσουμε**, νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ Θεό. Μὴ χάσουμε τὴν πίστι μας, δὲν ὑπάρχει χειρότερο κακό. **Μὲ τὴν πίστι μας θὰ ζήσουμε.** Γι' αὐτό, κι ἂν ὅλοι οἱ ἄλλοι γίνουν αἰρετικοί, μασόνοι, ὑλισταί, ἄθεοι, καὶ ἕνας παιδί μου ἂν μείνης, **νὰ μείνης μὲ τὸ Χριστό**, κι ὅταν πλησιάσῃ ἡ τελευταία στιγμὴ τῆς ζωῆς σου νὰ πῆς «**Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου**»· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**